

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Scéna 82
Praha

26. 11. 1982

ze dne

O intimnostech moderní společnosti

Náš vztah k současnému sovětskému dramatu se mj. projevuje nárazovým přijetím a zase brzkým opuštěním jednotlivých dramatiků; vzpomeňme období, kdy se na našich jevištích často hrála dramata M. Roščina, R. Ibragimbekova či G. Gorina.

Tento osud postihl už jednou také Eduarda Radzinského (nar. 1938). V druhé polovině 60. let se u nás často hrály jeho Sto čtyři stránky o lásce, pak Radzinského hvězda u nás nadlouho pohlavla, aby zase zazářila právě v této sezóně. Hrají se hry obou jeho hlavních tematických linií: historické i současné.

Zejména o Radzinského hrách ze současnosti se říká, že nejsou dramaty v klasickém slova smyslu, že jsou mnohdy spíše pásmem volně řazených výstupů a více dramatickým výsekem životní reality, než jejím uměleckým, tedy zobecňujícím zobrazením. Do jisté míry bychom mohli obdobně charakterizovat i jeho nejnovější hru ze současnosti, kterou pod názvem Bez lásky i smrti uvádí v čs. premiéře scéna Petra Bezruče Státního divadla v Ostravě (přeložil ji šéfdramaturg tohoto divadla Ladislav Slíva). Hlavní konflikt se odehrává mezi dvěma postavami. On je muž unikající z ponižujícího manželství do samoty podnájm. Ona je mladá dívka, která rovněž hledá únik, ale tentokrát před komplexem osamělé matky. Ostatní postavy mají úlohu víceméně podružnou: Jeho žena se svým milencem demonstrují bezvýhodnou situaci, do níž se dostalo Jeho manželství, Její matka s přítelkyní zase předvádějí falešné řešení osamělosti, spočívající ve víře v překvapivé rozuzlení bezvýhodné situace.

Drama však nezobrazuje „konflikt romantického snu s přízemní, všední realitou.“ jak se dovidáme z programu. Ona se svou touhou po čisté lásce, tedy toho nejzákladnějšího citu, daného člověku přírodou, naráží na bariéru lidského světa krutosti a neporozumění, jehož citová sféra je deformována. Jde tedy o konflikt reality opravdovosti s realitou deformace. Tento konflikt ovšem přerůstá do roviny obecnější, než je laciný výklad generační: sotva si On a Ona začnou rozumět a zdá se, že si v džungli mezilidských vztahů k sobě prokleští cestičku, On zemře poté, co je zbit dvěma mladíky, z nichž jeden si na Ni činil nárok.

Režisér Josef Janík (tentokrát ve spolupráci s hostujícím výtvarníkem Jozefem Cillerem) ukládá svůj režijní výklad už tradičně především do scénického řešení. Jeviště je podélně roz-

děleno průhlednými skleněnými tabulemi, za nimiž se odehrávají výstupy Její matky s přítelkyní a Jeho manželky s milencem. Uprostřed je (rovněž skleněná) telefonní budka, z níž se z jedné strany vstupuje do Jejího pokoje doma u matky, z druhé do Jeho podnájm. On a Ona jsou tak ve většině výstupů odděleni sklem od svých nejbližších, před nimiž hledají únik. Kromě toho se postavy (ve shodě s dramatikem) dorozumívají pěti telefonickými aparáty. Tuto technikou zprostředkovanou komunikaci mezi lidmi ještě zdůrazňuje propojení přístrojů panelem zavěšeným nad portálem, jenž při vytáčení čísel vydává zvuky jako skutečná telefonní ústředna. Tato technika a zejména skleněná stěna však v sobě skrývají jednu nevýhodu: nejen vyjadřují obtížnou komunikaci mezi postavami, ale v mnohém omezují i kontakt herců s publikem.

Herecky dominují inscenaci představitelé hlavních rolí. Bohuslav Čvančara jako On opět rozehrává své téma lidské osamělosti (zdařileji a přesvědčivěji než v roli doktora v drammatizaci Steinbeckových próz Lehárna grandů). Svě umění psychologické charakterizace uplatňuje ve vystižení hrdinova odhodlání začít nový život, v psychickém zlomu po brutálním nájezdu Jeho manželky s cílem přinutit ho k návratu domů, i v přílivu nového životního optimismu po nalezení společného jazyka s mladou dívkou. Ona v podání Jitky Smutné je temperamentní dívka, realisticky uvažující a emancipovaná, jež zasmušilému stárnoucímu muži nastavuje nemilosrdné zrcadlo. Herečka opět uplatňuje své herectví osobní výpovědí, jež se v této roli stává kritikou rozpadajícího se světa přirozených mezilidských vztahů a zároveň je obhajobou živého, přímého a upřímného vztahu k životu. Jitka Smutná dává své roli promyšlený rytmus a vysoké tempo, užívá odstíněného hlasového projevu i obličejové mimiky, tedy hereckých prostředků, které si osvojila zejména na komorní scéně. Její herecky bohatý projev a cílevědomost, kterou své postavě dává, se však zároveň po určité době dostává do rozporu s postavou dramatikovou: Ona v podání Jitky Smutné toho ví o životě mnohem víc, než odpovídá jejímu věku a zkušenostem, jež jí dopřál autor. Sebevědomí a cílevědomost dívky by snad mohly dojít odlehčení v tragickém závěru, kterým se děvčeti vše vymyká z rukou. Právě zde však režisér (stejně jako v některých předcházejících inscenacích) nezvládá stylovou jednotu před-

Čs. premiéru hry E. Radzinského Bez lásky i smrti připravila scéna Petra Bezruče Státního divadla v Ostravě. Záběr Josefa Hradila zachycuje Jitku Smutnou (Ona) a Bohuslava Čvančaru (On).

stavení, vypjatý okamžik rvačky se dostává do nezávažné, téměř komické polohy a ztrácí na svém významu: falešná katarze, projevující se smíchem mladého publika, zpochybní vše, k čemu inscenace pracně směřovala.

Představení je oslabeno i nevyváženými ostatními hereckými výkony. Michaela Černá (Jeho manželka) je přesvědčivá ve vystižení neurotičky, jež se snaží nenaplnění přirozených citových vztahů kompenzovat agresivitou v sexuální oblasti, zatímco Miloslav Čížek (milenc Jeho manželky) nelogicky nahrazuje nezakrývaný cynismus doktora úsměvnou žoviálností. Dvojice Její matky a přítelkyně (Jana Postlerová a Blanka Meierová) pak zůstává v poloze pasivního zobrazení osamělých žen, které svůj život tráví v banalitách, jako jsou pleťové masky, lovení známostí na inzerát atd.

Představení nepřekračuje hranici běžné reprodukce dramatického textu, a to především proto, že integrující dramaturgicko-režijní interpretaci prostrádá v herecké složce. Radzinského hra Bez lásky i smrti znamená po určité odmlce opět návrat „Bezručů“ k sovětské dramatice. Nabízí se otázka, zda už z dramaturgického hlediska nebylo možné volit hru problémovější, zásadnější, konfliktnější, jež by herce i režiséra přinutila k hlubší výpovědi. S ohledem na mladé publikum divadla je tato cesta nezbytností.

JIRÍ STEFANIDES

Scéna Petra Bezruče — Státní divadlo Ostrava, Eduard Radzinskij BEZ LÁSKY I SMRTI. Režie: Josef Janík, výprava: Jozef Ciller j. h., kostýmy: Mária Cillerová j. h., hudba: Jan Tomšiček, písně: Jitka Smutná.

Radzinský - Bez lásky i smrti

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižkové služby
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

26. I. 1982

ze dne

14

kultura

Jitka Smutná a Bohuslav Čvančara v inscenaci hry *Edvar da Radzinského „Bez lásky i smrti“* na scéně činohry Petra Bezruče SDO.

Foto: Josef Hradil

Hra o citovém světě dnešního člověka

Otázky si musí divák zodpovědět sám

Radzinského hra **BEZ LÁSKY I SMRTI**, kterou uvádí činohra Petra Bezruče v československé premiéře, vypovídá o citovém mikrosvětě dnešního člověka. Text je nezvyklý tematicky i formálně, inspiruje se heterárními formami 19. století — dopisy, ich-formou, ale současně používá simultánních dialogů, metodu filmové montáže. Náročná stylizace zahrnuje možnost maximálního zapůsobení na současného diváka.

Vynikající scéna hostujícího výtvarníka Josefa Cillera kombinuje interiérové prostory s exteriérem: uprostřed horních prostorů — pokojů je situována telefonní budka. Výtvarné řešení vytvořilo režiséra Janíkovi

optimální předpoklad vyjadřovat se moderními prostředky divadelního sdělení, které jsou v inscenaci důsledně uplatňovány.

V hostující Jitce Smutné nalezli inscenátoři výsostně povoláního interpreta klíčové divčí role; nedbale trhané, klackovité pohyby (zdůrazněné ještě džínami a volnou halenkou) umocňují samozřejmost hereckého projevu, takřka civilního, přesto však odstíněného, zahrnujícího jak momenty obranné necitelnosti a výbojnosti vůči světu, tak momenty citového ztírnění, tragismus osamocení. Velmi podstatné je, že Jitce Smutné oněch osmnáct let věříme, že reprezentantku dospívajícího dívek ztělesnila s naprostou

suverenitou. Herečka navíc pomohla její záliba — hra na kytaru a zpěv. Vlastní písňové texty oživily inscenaci, zapadly do ní jako barevně ji dotvářející skříčka.

Zdařilou hereckou studií je i partner Jitky Smutné, představovaný Bohuslavem Čvančarou. Inscenátoři prohloubili věkový rozdíl mezi touto dvojicí (partner Galiny má být původně třicátník), čímž se jim zároveň podařilo i hlouběji postihnout filozofii tohoto vztahu, která je v textu obsažena. Čvančarův On, zprvu suchopárný, zraněný a podivínský stárnoucí muž, si teprve postupně získává pozici toho, kdo si „zasluhuje“ být milován mladou dívkou. Předčasně rezignující muž, který odešel od hysterické ženy, rozmarné jako počasí (Michaela Černá) a uzavřel se před všemi vnějšími podněty, je Galinou vyprovokován k tomu, aby přece jen otevřel své srdce a navázal neautomatickou, citově podmiňnou relaci. V okamžiku otevřeného přiznání citu však tento vztah předčasně končí: je zpřetrhán, zničen zástupci Galinina beatnického světa — světa, jenž nerozumí sám sobě, a proto páchá i — násilí.

Odvrat dospívající Galiny od zkonvencionalizovaných vztahů je zároveň i odvratem od sebe samé, tj. od nenaplněnosti a prázdnoty života mnohých příslušníků mladé generace. Za prvotní bezcílností a nudou unifikovaného džínového světa, je-
hož příslušníci je konečně i Galina, je ukryt zraněný cit, jemuž chaotický a uspěchaný způsob života skýtá pramálo příležitostí přiznat se projevít.

V Galině se Radzinskému podařilo vytvořit skutečný prototyp dnešního mladého člověka, který je také v inscenaci zachycen se vši zmatečnou rozporností.

Inscenace — podobně jako text — klade mnoho základních otázek, které si musí zodpovědět divák sám.

Bezručovská inscenace je svou vrstevnatostí a myšlenkovou závažností příkladným darem pro dospívajícího i dospělého diváka.

ROMAN CÍŠAR

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Tvorba, Praha

ze dne 24. 11. 1982

Bez lásky i smrti

Ve hrách se současnou tematikou si sovětský dramatik Eduard Radziński všímá hlavně mladých lidí, jejichž čisté a romantické představy o světě a o životě se mnohdy ocitají v bolestném až tragickém rozporu se skutečností. Toto téma je rovněž obsahem hry **BEZ LÁSKY I SMRTI** kterou v československé premiéře uvedla činohra Petra Bezruče v Ostravě.

Není to látka nikterak nová: mladičká a citlivá dívka (Ona) se bouří proti světu dospělých (Matka), jehož zásady a principy odmítá přijmout. Z jejich zmatků jí pomáhá nalézat cestu On, jejich vztah je však po řadě peripetií ukončen tragiicky. Kruh se uzavírá — Ona zůstává opět sama, znovu jako by na počátku cesty, přesto však bohatší — o hluboký lidský prožitok, který tvoří zárodek toho, čemu se říká životní zkušenost a co nám všem pomáhá jít po cestě života... V tomto naznačeném vývojovém procesu je také skryto myšlenkové poselství hry.

I když Radziński nepřináší nic podstatně nového, přesto je třeba ocenit cit pro hledání jemného přediva vztahů, umění kresby charakterů i schopnost nemilosrdně demaskovat některé jevy naší současnosti. Nedostatkem je ovšem absence skutečného dramatického konfliktu. Hra je spíš volným sledem scén bez výraznějšího stavebního řádu. Tento princip nehybnosti dramatického textu je ovšem úskalím pro jevištní realizaci.

Režisér Josef Janík rozehrává akce na simultánní scéně Jozefa Cillera, umožňující okamžité propojování jednotlivých prostředí. Statičnost textu však režisér nepřekonal a představení ztrácí postupně dynamiku. Některými režijními postupy bylo tempo inscenace ještě více zvolněno (její písně) nebo dokonce nadměrně zatíženo striktním dodržováním formálních postupů, jdoucích až k naturalismu (telefonování). Nedostatky temporytmického členění inscenace jsou také příčinou pouhé průměrnosti představení, které přes naléhavost problémů v něm zobrazených nedokáže strhnout a nadchnout.

Herci nemají sil proměnit celkovou koncepci, a tak se soustředili hlavně na vystižení nuancí v charakteristice jednotlivých postav. Hlavní roli vytvořila Jitka Smutná, akcentující v postavě dívky rozměr nenaplněné a neustále zraňované touhy, která se ze strachu a bezmoci ukrývá pod vzdorným povrchem. Dobře si vede také Jana Postlerová, zlidštinující matčinu nervozitu a hysterii tu citlivým gestem a mimikou, tu kontrastně volným tónem hlasu. Bohuslav Čvančara pak úspěšně vytváří střídajícími prostředky postavu muže.

VÁCLAV CEJPEK

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Zemědělské noviny, Praha

12. 1. 1982

Radziński v Ostravě

Neschopnost moderního člověka navazovat pevné, citové, naplněné vztahy s jinými lidmi, nedostatek hlubokého citového prožitku a celkové oslabení přirozeného společenského jednání člověka, to jsou častá témata uměleckých děl tohoto století.

Toto tématice věnoval svoji novou hru **Bez lásky i smrti** (1979) i sovětský dramatik Eduard Radziński, kterou včs. premiéře uvádí scéna Petra Bezruče Státního divadla v Ostravě. Hlavní linie příběhu se odehrává mezi dvěma lidmi: On je stárnoucí muž, prchající před svou agresivní a sobeckou manželkou. Ona je mladá dívka, jež zase uniká z dosahu matky. Oba se sejdou při hledání podnámku, aby uchránili vlastní osobnost před majetnickými sklony svých nejbližších, a v dialogu, který provokuje zejména Ona, si k sobě kleští cestičku pokřivenými a nepřehlednými mechanismy dnešních mezilidských vztahů. Sotva se jim to začne dařit, opět zasáhne neschopnost navázat normální vztah a z toho plynoucí kořistnictví: Jeho nepadnou dva mladíci, z nichž jeden si činí nárok na Ni, a zabíjí ho.

Režisér Josef Janík a hostující výtvarník Jozef Ciller rozdělili jeviště pomocí průhledných skleněných stěn na pět hracích prostorů: Za sklem se odehrávají výstupy jeho manželky s milencem a její matky s přítelkyní (řešení síce efektní, ale na úkor srozumitelnosti), v popředí vlevo je umístěn podnámek a vpravo její pokoj doma. Uprostřed stojí opět průhledná telefonní budka, a protože všechny „místnosti“ jsou vybaveny telefony, nad jevištěm visí malá telefonní ústředna, která při vytáčení čísel vydává zvuky jako skutečná ústředna. Scéna přesvědčivě vyvolává pocity jedince izolovaného v moderní společnosti a se zprostředkovanou komunikací, ale v mnohém omezuje i kontakt a dorozumění herce s publikem.

Ostravské inscenaci dominují dva herecké výkony. Hostující Jitka Smutná (členka Činohry Státního divadla v Ostravě) jako Ona uplatňuje celý rejstřík svého bohatého herectví: role má promyšlený rytmus a tempo, často využívá výrazné obličejové mimiky, ale hlavně v této úloze opět jasně vyjadřuje svůj názor na mnohdy pokřivený svět současnosti. Možná až příliš důrazně: někdy se zdá že Ona (na svůj věk a malé životní zkušenosti) toho o životě ví až moc. Protihráčem Jitky Smutné je Bohuslav Čvančara, On, který opět zdárně rozehrává své herecké téma lidské samoty, k němuž má nyní i dostatek prostoru a výbornou partnerku. V dalších rolích hraje Michaela Černá (jeho manželka) a Milošlav Čížek (jeho přítel a milencem jeho ženy), Jana Postlerová (její matka) a další.

Ostravská inscenace sice vyjadřuje základní tematický plán Radzińského hry, ale postrádá hlubší a osobitější dramaturgickorežijní interpretaci. Uvidíme, zda a jak se tato Radzińského hra v překladu Ladislava Slívy prosadí na dalších našich jevištích.

I. ŠTEFANIDES

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

18. XI. 1981

ze dne

**Československá
premiéra:**

Ostravská činohra Petra Bezruče dokázala v posledních letech nápaditým a promyšleným výběrem sovětských her pro mládež a jejich zdařilým inscenováním vzbudit u svých mladých i dospělých diváků velký zájem o tuto dramaturgickou oblast.

Na prezentaci hluboce pravdivého obrazu současného mladého člověka a jeho problémů naváže i nejnovější inscenace, v níž bude na této scéně v pátek 20. listopadu uvedena v československé premiéře hra sovětského dramatika Edvarda Radzinského „Bez lásky i smrti“.

E. Radzinskij se zejména v posledních letech zařadil do špičky současné sovětské dramatické tvorby. Ne náhodou bude v této sezóně patrně nejhranějším sovětským autorem na českých scénách (kromě her, které již byly u nás uvedeny dříve, se připravují mimo ostravskou inscenaci i československé premiéry jeho dalších dvou nových her v pražských divadlech).

Jednou z dramatických linií, které Radzinskij průběžně ve své tvorbě sleduje, je právě život současného mladého pokolení. Již jedna z jeho prvních prací — „104 stránky o lásce“ — se hrála v 80 sovětských divadlech a pronikla i do zahraničí. Kromě divadel v Bulharsku, Švýcarsku, Belgii a Polsku ji uvedla ve druhé polovině 60. let také čtyři divadla u nás. Radzinskij se jí zařadil do onoho proudu mladé sovětské dramatiky, který vzešel z přelomu v myšlení inspirovaného myšlenkami XX. a XXII. sjezdu KSSS a který usiloval o pravdivější, hlubší zobrazení života naší socialistické společnosti.

Také hra „Bez lásky i smrti“

patří do stejné tematické oblasti. Ve středu jejího příběhu stojí osmnáctiletá dívka, která sní romanticky o velké, čisté, vznesené lásce. Nachází ji pro sebe

ve vztahu k mnohem staršímu, ženatému člověku, nespokojenému se svým dosavadním, byt zdánlivě úspěšným životem. Ale její láska naráží na hráz banální všednosti obyčejného života... Nejen ona ovšem hledá lásku — stejně tak i její matka a její přítelkyně, stejně tak i její partner a jeho manželka. Volí ovšem každý z nich správnou cestu k uskutečnění svého snu? Dramatik klade otázky, často ironizuje falešné cesty k lásce, ale nedává odpovědi. Ty si musí divák hledat sám, v konfrontaci s vlastním životem, s vlastními ideály i se světem kolem sebe. Právě tím je jeho hra zajímavá a přitažlivá.

Premiéru připravuje režisér Josef Janík za scénografické spolupráce vynikajícího mladého slovenského výtvarníka mezinárodního jména Jozefa Cille-
ra a jeho manželky Márie Cille-
rové.

Hlavní roli nastudovala po-
hostinsky členka činohry Diva-
dla Zdeňka Nejedlého Jitka
Smutná, která si do hry napsa-
la i několik písní, jež bude sa-
ma také interpretovat. Zbývající
část scénické hudby je dílem
Jana Tomšíčka. Partnera dívky
bude hrát B. Čvančara, v dal-
ších rolích se představí J. Post-
lerová, B. Meierová, M. Černá,
M. Čížek a V. Kryška. [sl]

Jitka Smutná vytváří hlavní ro-
li v premiéře hry sovětského
autora E. Radzinského Bez lás-
ky i smrti, kterou uvidíme v
pátek 20. listopadu na scéně
Petra Bezruče.

Foto: VLASTA PAVELKOVÁ

▲ Dva z hlavních protagonistů Lásky s otazníkem: zleva Michel Auclair a John Stelner.

Radzinskij: Bez lásky a smrti

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

ze dne 13. 1. 1982

△ Jitka Smutná v hlavní roli Radzinského hry Bez lásky a smrti, kterou uvedla činohra PB v premiéře 20. listopadu loňského roku.

Foto: V. Pavelková

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA

Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

18. XI. 1981

Radzinskij: Bez lásky a smrti

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižkové služby
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Zemědělské noviny, Praha

18 VIII 1982

ze dne

Činohra Petra Bezruče Státního divadla v Ostravě uvedla v minulé sezóně hru sovětského autora Edvarda Radzinského BEZ LÁSKY I SMRTI, kterou v roce 1980 hrálo poprvé Divadlo Majakovského. V ostravské inscenaci režiséra Josefa Janíka hlavní postavy vytvořili Jitka Smutná a Bohuslav Čvančara [na snímku J. Hradila].

Před premiérou v SDO

»Bez lásky a smrti«

Sovětský dramatik střední generace Edvard Radzinskij (nar. 1938) se v posledních letech stal jedním z nejzajímavějších tvůrců sovětského dramatu. Jako bytostný romantik je vášnivým obhájcem romantického ideálu čistoty, věrnosti, opravdovosti, odmítání životních kompromisů a jakékoli formy přetvářky. Ústředním konfliktem všech jeho her je srážka onoho romantického ideálu s životní realitou.

V jeho hrách s historickou tematikou se romantickému hrdinovi staví do cesty celá struktura minulých společenských uspořádání s jejich mravními normami.

Druhý tematický okruh Radzinského děl tvoří hry ze současnosti. Zcela zákonitě je jejich ústřední postavou mladý člověk, jehož romantické ideály jsou zřejmě v nejvýraznější podobě. Ty se ovšem srážejí s banalitou, přizemností spotřební, kompromistické morálky, která stále ještě přežívá. A dochá-

zí k prudkým střetům, které ne vždy pro romantického hrdinu končí vítězstvím. Ale přesto nevedou diváka k rezignaci, naopak — snaží se ho burcovat k zamyšlení a odhodlání neustupovat od ideálů, ale dále o ně v životě usilovat. Dramatik přitom nedává hotové recepty a odpovědi jak žít. Poskytuje divákovi pouze látku k vlastní niterné konfrontaci a k hledání vlastních východisek z vlastních životních problémů.

Ani jeho hra „Bez lásky a

smrti“, kterou uvede v režii J. Janíka v pátek 20. listopadu v čs. premiéře činohra Petra Bezruče, nekončí happy endem. Příběh lásky mladé dívky k mnohem staršímu člověku je uzavřen smrtí jejího partnera. Romantický sen o lásce má tragické rozuzlení, ale to neznamená, že končí jednou provždy.

Ve hře „Bez lásky i smrti“ uvidí ostravští diváci J. Postlerovou, B. Melerovou, M. Černou, M. Čížka, V. Kryškeho, v roli dívčina partnera pak B. Čvančaru. Hlavní roli vytvořila členka činohry DZN J. Smutná.

Československá premiéra hry je významným příspěvkem SDO k letošnímu Měsíci přátelství a má všechny předpoklady vzbudit velkou pozornost zejména mladých diváků.

(L. S.)

Rodzinický: Bez lásky

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižků
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

Rudé právo, Praha

21. XII. 1981

ze dne

Činohra Petra Bezruče *Stianho*
divadla v Ostravě nastudovala
v československé premiéře hru
Edvarda Radzinského *Bez lásky a*
smrti. Režisérem představení je Josef
Janík, scénu navrhl Jozef Ciller J. J.
Na snímku Jitka Smutná a Bohuslav
Cvančara v hlavních rolích.

Foto JOSEF HRADIL

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

8. XII. 1981

ze dne

△ Herečka Jitka Smutná v
spěšné incenaci sovětského au-
tora Edvarda Radzinského —
Bez lásky i smrti, kterou od
20. listopadu uvádí scéna Pet-
ra Bezruče.

Foto: JOSEF HRADIL